

Za sluncem

Hlavně nohou stojanu nic nesejmout. Babička by mě zabila.

První jsem na okraji záhonu opatrně rozložila stojan. Následovala obyčejná čtvrtka, protože přece, Petro, nepotáheš k babičce na chalupu plátna. Nakonec štorckle, na kterém sedával děda, když byl mladší. A ještě jednu stoličku, nalezenou ve stodole, abych měla kam pokládat štětce, paletu a tempery. Posadila jsem se poblíž záhonku s jiřinami a dala se do kreslení.

„Dobrý den, Petruško!“ zavolala na mě přes plot naše sousedka.

„Dobrý den, paní Diederová!“ přendala jsem tužku, kterou jsem dělala skicu, do levé ruky a pravou rukou jí zamávala.

„Copak kreslíš, Petruško?“

„Jiřinu!“ musela jsem křičet, už špatně slyšela.

„Jakou úžinu?“

„Ne úžinu, jiřinu!“ stoupla jsem si a ukázala na záhon, aby ji došlo, že mám na mysli květinu.

„Jo ahá, jiřinu! Tak kresli, Petruško, a kdybys chtěla, přijď něco nakreslit i k nám!“

„Přijdu, nebojte!“

Podél plotu přeběhla jedna z koček paní Diederové. Právě její kočky jsem kreslila ráda. Snadno se nechaly přemluvit za kousek šunky a jejich portréty si paní Diederová za symbolický peníz odkupovala.

„No podívej, jak ti to sluší,“ říkala vždycky směrem ke kočce, když si to s nově koupeným obrazem vykračovala ke skříni, kde moje obrázky schovávala ve velké krabici. S žádnou z koček to nikdy nehnulo.

„Jak se řekne kropicí nádoba na pět?“ zamyslela se nahlas babička, která na židli u stolku na verandě luštila křížovku.

„Kropidlo,“ poradil jí děda a usrkl kávy.

„Buď zticha, dědku, ty tomu nerozumíš...“

„Konev,“ přispěchala jsem rychle s odpovědí a narovнала stojan, který jsem přesunula na verandu, aby mohl čerstvě namalovaný obrázek jiřinky uschnout.

Následující odpoledne jsem si potřebné náčiní skutečně přenesla do sousedčiny zahrádky. Odpoledne na vesnici jako malované, nebe sem tam zdobil mráček, jemné foukal větřík, kočky se pletly pod nohama.

I samotné skicování mi trvalo dlouho, zvolená květina byla větší než včerejší jiřina.

„Věděla jsem, že tě tu najdu,“ na rameno mi dopadla teplá, vrásčitá dlaň paní Diederové. Zrovna jsem namočila štětec do namíchané žluté barvy.

„Slunečnice se otáčí za sluncem. A kde je slunce, tam je vždycky světlo a naděje.“

Udělala jsem první tah. První žlutá šmouha.